

[Steen Folke.]

ministeriet. Indtil sidste efterår har det været sådan, at instituttet for udviklingsforskning havde sit eget forskningsråd og havde en vis, delvis selvstændig, uafhængig stilling i forhold til udenrigsministeriet, hvad jeg mener er afgørende for at tilvejebringe en uafhængig, selvstændig, kritisk forskning af de problemer, det drejer sig om. Det var det, jeg snakkede om. Der er sket den ændring, at nu har udenrigsministeriet altså lagt dette forskningsråd direkte ind under sig. Jeg synes, udenrigsministeren hellere skulle forholde sig til disse realiteter end til forsøg på at karakterisere min person.

Det andet, udenrigsministeren kritiserede, var min uvidenhed. Det er klart, at man i et fem minutters indlæg må holde sig til nogle hovedtræk. Jeg vil ikke bestride, at der er nuancer i disse hovedtræk, at der er forskel på lande, og at der er nogle steder, hvor man kan have en tro på, at hjælpen faktisk kommer den bredere del af befolkningen til gode. Jeg har snakket om hovedtrækkene. I de fleste lande sidder overklassen på magten, og det er den, der får hovedudbyttet af hjælpen. Det betyder ikke, at der ikke er undtagelser, og jeg vil sige, at hvis vi kunne få det ind i loven, få dette spørgsmål om prioritetslandene med ind, så vi kunne afgøre, hvilke lande vi skulle støtte, og hvilke lande vi ikke skulle støtte, så var der visse lande, som vi gerne ville stemme for at støtte, og visse befrielsesbevægelser, vi gerne ville stemme for at støtte. Til gengæld var der en række andre reaktionære lande, hvor overklassen sidder på magten, hvor vi ville stemme imod, fordi vi mener, at det er imod den brede befolknings interesse at få støttet disse overklasser.

Det er i parentes bemærket også en bemærkning til hr. Lasse Budtz. Dette med, hvem man skal være solidarisk med, er det afgørende. Vi vil som sagt ikke være solidarisk med overklassen i visse u-lande; vi vil gerne være solidarisk med den brede befolkning, men det bliver man ikke gennem hovedparten af den u-landshjælp, som gives.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg takker ministeren for det løfte, der ligger i det, han sagde om, at han i hvert fald gerne betragtede tilsagnet om de 0,7 pct.

som en slags løfte, hvad angår i hvert fald hans partis og en eventuel socialdemokratisk regerings holdning til den tid. Det er i hvert fald en præcisering, som er værd at have med.

Vi betragter, som jeg har prøvet at sige, bistandsloven, som den foreligger her, som en meget, meget ringe og lille del af vor u-landspolitik, men da de u-lande, som står i vanskeligheder i øjeblikket, har ønsket denne u-landshjælp, mener vi ikke, at det er vor sag at belære dem om, hvad de skal ønske for deres udvikling, og hvad de ikke skal ønske for deres udvikling. Vi vil derfor gå ind for den lovgivning, idet vi dog har en del indvendinger.

Et punkt, jeg ikke nåede at komme ind på, er den principielle adskillelse mellem erhvervsstøtte og u-landshjælp. Det ville klæde begge dele temmelig meget, hvis man fik en fuldstændig klar adskillelse. Jeg mener, erhvervsstøtte kan være meget berettiget i visse situationer, det er vi da også gået ind for i mange forskellige sammenhænge, men jeg mener, at erhvervsstøtte camoufleret som u-landsbistand og u-landsbistand camoufleret som erhvervsstøtte er en uheldig kombination af to ting, der ikke burde have ret meget med hinanden at gøre.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg vil gerne sige til fru Kristine Heltberg, at jeg tror ikke, vi er så forfærdelig uenige om det sidste, som er lidt for stort et emne til at tage op her i større grad. Man skal vide, hvad det er, man gør, og hvad det er, man taler om, enten det drejer sig om u-landsbistand i form af projekter, eller det drejer sig om private kapitaloverførsler, der støttes, dels fordi det pågældende land gerne vil have det, dels fordi man mener, det har et formål, som verden nu engang ser ud. Men jeg synes, det er rigtigt, at vi vænner os til, og det prøver vi da også i loven, som den er bygget op, at dele tingene op, så man kan se: hvad er det ene og hvad er det andet?

Hr. Ib Nørlund synes, vi ikke her skal drøfte ved en debat om samarbejdet mellem i- og u-lande, hvad andre lande gør. Jeg har svært ved at se, at vi kan begrænse sådan en debat så vældig nationalt, som hr. Ib Nørlund gerne vil. Når hr. Ib Nørlund kører sit evangelium med disse gamle klicheer, som jeg beundrer hans trofasthed over for, så